

alleen jij kan beleven. Je weet het toch nooit tot je probeert? Laat magie ontstaan." Dit advies van Mila gaf me gisteren het laatste duwtje om geleidelijk mijn zak in te pakken. Voorlopig heb ik alleen nog maar mijn knuffel en mijn favoriete boek klaargelegd. Van oma kreeg ik onlangs een dagboek, dat tot op heden leeg is gebleven. Ik vond nog geen moment om er werk van te maken en dus mag het zeker niet ontbreken. Net als Ada's armbandje: rood en fijn, versierd met een zilveren vlinder bedeltje. Misschien staat deze vlinder echt voor kracht en verandering. Die twee zaken zullen zeker van pas komen, en ik bind het bandje rond m'n pols.

Volgend weekend wil ik veel tijd spenderen thuis met Max en Mila, zodat ik met een gerust hart kan vertrekken. De laatste weken vlogen voorbij en de zenuwen gieren door m'n lichaam. Ik wil het zo graag dat ik daardoor soms juist begin te twijfelen. Nooit gedacht dat ik ooit last zou hebben van heimwee nog voor ik vertrok, en al zeker niet tegenover hen. Ik ben nog niet eens weg en de gedachte dat iedereen me gaat vergeten, dwaalt al rond in mijn hoofd. Maar je broer en zus vergeten je niet snel, toch?

HOOFDSTUK 2

BELLE

1 jaar eerder

Het is een kille zondagochtend en ik staar al urenlang naar het graf van mijn ouders. De dauw ligt als een zware waas over de grasperken en plasticen bloemen heen. De stilte van de begraafplaats omhult me als een deken. Mijn handen rusten zachtjes op de koude steen, terwijl mijn gedachten teruggaan naar de tijd waarin het leven zo veel eenvoudiger was. Ik mis het warme gezin waarin ik mocht opgroeien. Ik mis de lach van mama en papa's geduld terwijl hij mij alles uitlegde. Dat lijkt nu zo ver weg, alsof ze alleen nog maar in mijn herinneringen bestaan.

"Je moet niet te lang blijven hangen in de pijn, Belle", zegt tante Aloïs, die plots naast mij komt staan. "Je hebt het recht om even alles te vergeten." Haar ogen kijken vriendelijk, maar ook bezorgd. "Waarom onderneem je niet eens een keer iets ongevoon? Iets dat je blik zal verruimen en waar je energie van zal krijgen. Nieuwe mensen ontmoeten, je horizon opnieuw verbreden. Het zal je goed doen."

Ik kijk naar haar, met mijn hart vol gemengde gevoelens. Ik weet dat ze gelijk heeft en dat het tijd is om weer verder te gaan. Ik weet alleen niet of ik daar al klaar voor ben. Het voelt alsof ik mezelf kwijt ben en ik niet weet waar ik moet beginnen zoeken. Het gemis naar mijn ouders en onbegrip naar de gebeurtenis is groot. Misschien kan ik een stukje van mezelf terugvinden in de

drukte van de stad. Of in de gesprekken met onbekenden en de kleine avonturen die het leven mij nog kan bieden.

Daarnaast zou het leegstaande huis van mijn ouders ook wel een opknapbeurt kunnen gebruiken, net als ik. Ondanks dat ik een rode draad mis op dit moment, deert het chaotische me minder dan vroeger. Als kind deed ik ook niets liever dan gewoon uit te proberen. Dat vallen en opstaan hoort erbij, besepte ik na een tijd. Het enige verschil is dat ik toen een houvast had wanneer het mis ging. Nu moet ik mijn zekerheden heropbouwen, alleen. Of toch zo goed als. Ik gooi een zwaai kusje naar mama en papa en verdwijn de mist in, langs de symmetrische rij bomen. Ik wandel, het in mist gehulde bos in, en ruik de geur van nat hout en dennennaalden. Ik ben ervan overtuigd dat zelfs mensen met een groot netwerk zich minstens even vaak alleen voelen als mij. Met het idee dat je op deze wereld eigenlijk nooit alleen kan zijn, probeer ik mezelf te overtuigen om een tocht uit te stippelen. Ik zal het mijn toekomst-tocht noemen, lach ik in mezelf. En eenzamer dan dat het nu is, wordt het toch niet. Naarmate mijn wandeling vordert, word ik steeds enthousiaster. Net als ik aan het kruispunt van de bospaden kom, kruipt er een rilling over mijn rug. Niet weten welk pad te nemen is exact hoe ik me voel op dit moment. Het wordt ook alleen maar erger door zelf in te vullen wat er gebeurt als ik de 'verkeerde' beslissing zou nemen.

Als kind schreef ik trouwens altijd mijn gevoelens op in een boekje. Ik hoor het papa nog zo zeggen tegen de mensen uit het dorp: "Belle heeft altijd een fascinatie voor woorden gehad."

Schrift is mijn beste vriend, mijn manier om de chaos in mijn hoofd een beetje te ordenen. De laatste tijd heb ik dat links laten liggen en ik weet eigenlijk niet waarom.